

Голас Радзімы

№ 81 (766)

Кастрычнік 1963 г.

Год выдання 9-ы

ВЫДААННЕ БЕЛАРУСКАЙ СЕКЦЫІ САВЕЦКАГА КАМІТЭТА
ПА КУЛЬТУРНЫХ СУВ'ЯЗЯХ З СУАЙЧЫНІКАМІ ЗА РУБЬЖОМ

ХРОНІКА

Першая ў свеце жанчына-касманаўт Валентіна Церашкова на Востраве Свабоды. НА ЗДЫМКУ: у нацыянальнай Акадэміі. Прэзідэнт акадэміі Антоніо Нуньес Хіменес падносіць Церашковай памятны падарунак.

ДАГАВОР УСТУПІЎ У СІЛУ

Сумеснае камюніке ўрадаў
Саюза Савецкіх Сацыялістычных
Рэспублік, Злучанага Каралеўства
Вялікабрытаніі і Паўночнай
Ірландыі і Злучаных Штатаў
Амерыкі

10 кастрычніка 1963 года ў адпаведнасці з пунктам 3 артыкула III Дагавору аб забароне выпрабаванняў ядзернай зброі ў атмасферы, у касмічнай прасторы і пад вадой першапачатковыя ўдзельнікі Дагавору — урады Саюза Савецкіх Сацыялістычных Рэспублік, Злучанага Каралеўства Вялікабрытаніі і Паўночнай Ірландыі і Злучаных Штатаў Амерыкі здалі свае ратыфікацыйныя граматы гэтага Дагавору на захоўванне ўрадам-дэпазітарам —

адпаведна ўраду Саюза Савецкіх Сацыялістычных Рэспублік у Маскве, ураду Злучанага Каралеўства Вялікабрытаніі і Паўночнай Ірландыі ў Лондане і ўраду Злучаных Штатаў Амерыкі ў Вашынгтоне.

Згодна з умовамі Дагавору ён уступіў у сілу ў дзень здачы ратыфікацыйных граматаў першапачатковымі ўдзельнікамі Дагавору, г. зн. 10 кастрычніка 1963 года.

Паводле ўмоў Дагавору ратыфікацыйныя граматы і дакументы аб далучэнні

іншых дзяржаў будучы здавацца на захоўванне ўрадам-дэпазітарам.

Дагавор прадугледжвае, што любая дзяржава, якая не падпісала Дагавор да яго ўступлення ў сілу, можа далучыцца да яго ў любы час.

Дагавор прадугледжвае таксама, што для дзяржаў, чые ратыфікацыйныя граматы або дакументы аб далучэнні будучы здадзены на захоўванне пасля ўступлення ў сілу Дагавору, ён уступіць у сілу ў дзень такой здачы.

За свет без бомб

У апошні час буржуазны друк усё часцей стаў пісаць аб пачатку так званых «новага раунда» міжнародных падзей. Пры гэтым маецца на ўвазе, перш за ўсё, работа сесіі ААН, відэавайнае паражэнне «шалёных» у амерыканскім сенате і абнавіваючыя нарады міністраў замежных спраў СССР, ЗША і Англіі. У розных газетах з'явіліся нават «верагодныя» паведамленні аб тым, якім імёна будзе наступны крок на шляху паслаблення міжнароднай напружанасці.

Такая рознагалосіца, вядома, звычайная з'ява ў буржуазнай прэсе. Але справа не ў гэтым. Важны агульны тон падобных па-

ведамленняў, які сведчыць аб тым, што нягледзячы на цяжкасці, размова аб пазбаўленні свету ад пагрозы новай вайны будзе працягвацца. Аб гэтым гавораць і выступленні прэзідэнта ЗША Кенедзі, дзяржаўнага сакратара ЗША Раска, міністра замежных спраў Англіі Х'юма. Праўда, у іх прамовах усё яшчэ няма той дакладнасці і паслядоўнасці, якімі адрозніваюцца прапановы Савецкага ўрада, што тлумачыцца радам вядомых прычын. Уплываюць на іх тон і атакі «шалёных», «манеўры» Бона і Парыжа, а таксама авантурыстычная палітыка ўрадаў некаторых іншых дзяржаў.

Адным словам, на міжнароднай

арэне разгортваецца нябачанае па сваіх маштабах змаганне народаў за мір. Супраць старой «мюнхенскай палітыкі» заахвоўвання агрэсараў выступае новая, сацыялістычная знешняя палітыка, прасякнутая мудрай ідэяй эпохі: мір можна адстаяць! Сіла гэтай ідэі — у магутнасці народаў, ва ўсведамленні імі таго, што ў наш век законам узаемаадносін паміж дзяржавамі павінна быць толькі мірнае суіснаванне.

Натуральна, што перамога міру ў многім залежыць ад паспяховага вырашэння пытанняў, і ў першую чаргу, ад ліквідацыі напружанасці ў Заходняй Еўропе. Маскоўскі дагавор дазволіў сусветнай грамадскасці дакладна вызначыць, хто гатовы ісці па шляху міру і знішчэння рэштэк другой сусветнай вайны і хто хоча распаліць новы пажар. Шматлікія факты гавораць таксама і аб тым, што ідэі «шалёных» і ім падобных не знаходзяць падтрымкі ні ў аднаго народа. Факты гавораць, што зямным маньякам усё цяжэй навязаць народам сваю волю, яны усё часцей вымушаны адступаць. Адным словам, сучасныя спрыяльныя абставіны, якія стварыліся пасля зключэння маскоўскага дагавору, умцаваюць упэўненасць у тым, што народы свету выйграюць бітву за мір. Новае возьме верх над старым.

Аднак гісторыя гаворыць і аб тым, што старое не ўступае сваіх пазіцый добраахвотна, са старымі ідэямі трэба змагацца. У гэтым дыялектыка жыцця.

Што ж трэба яшчэ зрабіць для таго, каб свет назаўсёды пазбавіўся ад здані тэрмаядзернай вайны? Толькі адно — з кожным днём умацняць барацьбу з ідэямі «шалёных» і іх падгалоскаў усіх масцей, у прыватнасці, са здраднікамі народаў, накітаў беларускіх нацыяналістаў, якія, дэрэмна спадзеючыся зноў сесці на шыю свабодных людзей, гатовы служыць любым авантурыстам, у тым ліку і зямным маньякам. Выкрываць іх — абавязак кожнага сумленнага беларуса, які жыве за рубяжмі Радзімы. Няхай вашы галасы ўвільваюцца ў агульны хор народаў, якія змагаюцца за мір, ад чаго ён стане яшчэ мацнейшым. Толькі так павінен паступаць кожны, хто хоча міру, шчасця сваім дзецям. Барацьба за мір — гэта не толькі права кожнага чалавека, але і яго галоўны абавязак, як грамадзяніна Зямлі. Толькі так мы зможам адстаяць мір без бомб, заваяваць шчасліваю будучыню для ўсіх.

Змагайцеся за мір, землякі!

У Дубно для вучоных сацыялістычных краін, якія працуюць у аб'яднаным інстытуце ядзерных даследаванняў, пабудаваны ўжо адзін паскаральнік — электростатычны генератар на энергію пяці мільёнаў электронавольт. Ён будзе выкарыстаны для даследаванняў у галіне фізікі нізкіх энергій.

У дні святкавання 46-й гадавіны Вялікага Кастрычніка калектыв Гомельскага механізаванага шклозавода імя Ламаносава будзе адзначаць трынаццацігоддзе прадырэмства. За гэты час завод паставіў будоўлям краіны мільёны квадратных метраў шкла.

Высокі ўраджай цукровых буракоў вырасілі палюводцы саўгаса «Нясла» Кіраўскага раёна. У аддзяленні «Уладзіміраўскае» на кожным з 20 гектараў яны збіраюць 600 цэнтнераў салодкіх караняў, а ў другой і трэцяй брыгадах — па 700 цэнтнераў.

У Назараве Краснаўскага краю пачалося збудаванне другой чаргі энергагаганта — Назаравскай ДРЭС.

Будоўнікі ўзводзяць каркае пад фундамент пятай турбіны. Ужо цяпер гэта ДРЭС стала буйнейшай у Енісейскай Сібіры. Магутнасць другой чаргі энергагаганта больш чым у два разы перавысіць магутнасць першай чаргі.

Далёка за межамі Гродзенскай вобласці разнеслася слава аб самадзейным народным ансамблі песні і танца «Нёман». Калектыв ансамбля паказаў сваё майстэрства ў Мінску, выступаў у Маскве, польскім горадзе Беластоку. У гэтыя дні самадзейныя артысты Гродна рыхтуюцца да выступленняў у Крамлёўскім тэатры.

Савецкія шахматысткі заваявалі залатыя медалі на другой Сусветнай жаночай шахматнай алімпіядзе, якая закончылася ў Спліце, набраўшы 25 ачкоў з 28 магчымых. Другое месца заняла каманда Югаславіі. Трэці прыз атрымалі шахматысткі ГДР. У іх — 21 ачко.

У гарадскім пасёлку Езярышча Гарадоцкага раёна адкрыты новы тыпавы шырокаэкранны кінатэатр. У глядзельнай зале звыш 300 месцаў.

Цяпер паказ шырокаэкраннага фільмаў ажыццяўляецца ў 20-ці кінатэатрах Віцебшчыны.

ТРЭЦЯЯ МІРНАЯ ПРАФЕСІЯ ТАНКА

— А дзе ж гармата, тата?
— Гарматы няма.
— А чаму на яе месцы плуг?
— Таму, што танк арэ...
...Гэты дыялог пяцігадовага хлопчыка з татам прымусяў усіх пасажыраў тралейбуса, які ішоў

па Арбацкай плошчы ў Маскве, павярнуцца да вокнаў. Там на плошчы ўгрызаўся ў грунт і раскідваў у бакі велізарныя пласты асфальту звычайны на першы погляд танк.

Некаторыя пасажыры сьвілі на бліжэйшым прыпынку, каб палюбавацца на мірную работу грознай машыны. Непадальк ад машыны стаяў чалавек у камбінезоне танкіста. Гэта начальнік змены Усевалад Пятроў, былы

афіцэр-танкіст, расказваў масквічам аб новым дарожным агрегаце. Нядаўна інжынеры-метрастроўцы атрымалі ад танкістаў самаходную ўстаноўку «СУ-100», зманціравалі на ёй бульдозерны шчыт і велізарны плуг. Цяпер яна ўскрывае пакрыццё плошчы, на якой пачынаецца будаўніцтва падземнага транспартнага тунеля ад Гогалеўскага да Суворавскага бульвара.

Колькі мірных прафесій на-

лічваецца ў танка сягоння? На гэта пытанне карэспандэнту ТАСС адказалі ў адным з аддзелаў Міністэрства абароны СССР. Дарожная справа — гэта трэцяя мірная прафесія танка. Да гэтага часу танкісты ўжо ўручылі некалькі машын геалагам транспартнага абслугоўвання буравых работ і жыхарам Сярэдняй Азіі для абслугоўвання высакагорных пашаў.

Цішыня.

Фотааэроп Ул. Круна.

АПОШНІ ХУТАР

Далёка ад населеных пунктаў, сярод балот стаяла адзінокая хацінка. Зімой тут люта бавшавала завіруха, летам хмарай насіліся камары. Надакучыла Несцеру Макатуну хутарское жыццё. Ні кіно, ні радыё, нават добрай вады не нап'ешся.

— Не магу далей так жыць, — заявіў ён аднойчы старшыні калгаса «Парыжская камуна» Паўлу Сырамаху. Усе мае суседзі перасяліліся ў пасёлак. Дапамажыце і мне...

Праўленне арцелі задаволіла просьбу апошняга хутараніна. Яно выдзеліла яму лес, дапамагло транспартам, цэментам, дало грашовую пазыку. Прайшло нямнога часу, і ў цэнтры вёскі Шунеўцы, паблізу калгаснага дома культуры, вырастае новы прыгожы дом, а вакол яго — кветкавыя клумбы і фруктовыя дрэвы.

З выпадку гэтай падзеі ў доме навацэлаў сабраліся блізкія, сябры, аднавяскоўцы. З'ехаліся і ўсе дзеці. З Ленінграда прыбылі старэйшы сын Вячаслаў, хірург, яго жонка, урач, дзеці Вячаслава доктар медыцынскіх навук Раман Раманавіч Макараў, другі сын Алег — студэнт Ленінградскага ўніверсітэта, малодшы сын Віктар — студэнт беларускага дзяржаўнага ўніверсітэта, дачка Валянціна — бухгалтар з Маладзечна.

Навацэлам паднеслі падарункі. Іх павіншаваў старшыня калгаса Павел Сырамаха.

— Хацелася і мне вучыцца, — звярнуўшыся да гасцей, сказаў Несцер Андрэвіч. — Але хіба можна было аб гэтым марыць у мае юнацкія гады! Скончыў прыходскае вучылішча — і бывай, навука. З вінтоўкай у руках

праходзіў універсітэты. У 1916 годзе пагнані на фронт. Потым з белагвардзейскімі бандамі і інтэрвентамі ваяваў. Захварэў, вярнуўся дамоў. А тут на табе — белапалыкі акупіравалі нашы мясціны. І мара мая пра вучобу рассяялася, як дым.

Мала каго цяпер здзівіш такімі сем'ямі, дзе ўсе дзеці за гады Савецкай улады атрымалі сярэднюю і вышэйшую адукацыю. Госці ўспомнілі і конюха Якава Зайкоўскага. Сам малапісьменны, затое сыны і дачкі з дыпламамі. А іх у былога бедняка сябра. Старэйшы сын Іван працуе галоўным урачом, Васіль паспяхова скончыў Беларускі дзяржаўны ўніверсітэт і выкладае фізіку і матэматыку ў Навагрудку, дачка Зінаіда атрымала вышэйшую адукацыю ў Вільнюскім педінстытуце. Тры гады назад другая дачка Ліза скончыла інстытут народнай гаспадаркі і цяпер працуе на Аршанскім заводзе швейных машын. Соня паступіла ў гэтым годзе ў Беларускі ўніверсітэт, а малодшая Оля вучыцца ў сельскагаспадарчай акадэміі. Валя, атрымаўшы атэстат сталасці, ўладкавалася ў гарадской аптэцы і рыхтуецца паступіць у будучым годзе ў медінстытут.

Р. ДЗЕРАВЕНСКІ.

ЗАВОДСКАЯ ПАЛІКЛІНІКА

БАБРУЙСК. Расце і расшыраецца пайночна-заходняя ўскраіна горада. Тут за апошнія гады вырастае рад прамысловых прадпрыемстваў, узведзены новыя жылыя кварталы.

Днямі насельніцтва гэтай ускраіны атрымала выдатны падарунак — задззен у эксплуатацыю новы дзвухпавярховы будынак паліклінікі завода гуматэхнічных вырабаў. Гэта самая вялікая і добраўпарадкаваная паліклініка ў горадзе. Тут 32 лячэбныя кабінеты, абсталяваныя па апошняму слову медыцынскай тэхнікі.

ДЛЯ ЮНЫХ АМАТАРАЎ

БАБРУЙСК. У фазе музычна-драматычнага тэатра кожны дзень можна бачыць юных бабруйчан. Сёлета ў тэатры адкрываецца дзіцячая балетная студыя. У ёй будуць вывучаць харэаграфічнае мастацтва 60 хлопчыкаў і дзяўчынак. Праводзіць заняткі будучы салісты балета тэатра.

НА НАРАЧЫ

МЯДЗЕЛЬ. На ўзбярэжжы возера Нарач узнікаюць усё новыя будаўніцтва плячоўкі. Каля вёскі Пронькі ўзводзіцца рэспубліканскі піянерскі санаторны лагер «Зубронка». Ён размешчана ў сасновым бары на плошчы дзесяці гектараў. Хутка ўзнімуцца сцены двух спальных корпусоў на 160 месцаў, дзе будуць пакой для гульні, шматлікія падсобныя памяшканні.

Лагер будзе кампактным гарадком з усімі зручнасцямі для дзяцей. У ім прадуладжаны сталовая, клуб, водділь станцыя і два роўныя рады 36 палаткаў, дзе ў летні перыяд змогуць адпочыць 360 дзяцей.

Недалёка ад «Зубронка» будуюцца піянерскі лагер «Зорачка» для дзяцей рабочых і служачых выдавецтва і друкарні «Звязда».

Рэпартаж

У ЭЛЕКТРАГРАДЗЕ

На карце нашай рэспублікі ёсць нямала гарадоў, якія паявіліся ўсяго гадоў тры-пяць таму назад. Адзін з іх — Белаазёрск — гарадок беларускіх энергетыкаў, што на Брэстчыне, непадалёку ад Вязозы. Той самы Вязозы, дзе ў час гаспадарання польскіх паноў знаходзіўся вядомы канцэнтрацыйны лагер.

Яшчэ чатыры гады назад гэтыя мясціны паміж двух азёр з паэтычнымі назвамі Белае і Чорнае былі зусім звычайным палескім кутком. І вось прыйшлі людзі, узброеныя магутнай тэхнікай, і расступіліся лясы і балоты. За нечакана кароткі тэрмін да месца будаўніцтва электрастанцыі прайняліся стужкі чыгуны і шасейных дарог. Так пачалося будаўніцтва гэтага гарадка...

А цяпер, калі пад'язджаеш да Белаазёрска, ужо здалёк скрозь лёгкую сіняватую дымку відаць высачэзная труба галоўнага корпусу электрастанцыі. Але да станцыі яшчэ кіламетраў пятнаццаць. Пад'язджаеш бліжэй — і перад табой вырастае чудаўнае панарама. Справа — гарадок з роўнымі вуліцамі, уздоўж якіх выстраіліся шматпавярховыя дамы, а ўперадзе — будынак электрастанцыі вышынёй у дванаццаціпавярховы дом. Побач вырастае адзін будынак, якога паўгода назад не было. У ім працуе турбагенератар — яшчэ адно магутнае сэрца станцыі.

Каб уявіць сабе, што адбылося тут за пяць гадоў, зробім невялікі экскурс у мінулае...

...Май 1958 года. Кіраўнік групы інжынераў-гідралагаў Канстанцін Пракапенка і начальнік экспедыцыі Іван Леш-

«Я БАЧЫЛА ЗЕЛАВА...»

У 1933 годзе мой муж выехаў у Канаду, а праз два гады і я пакінула маленькую вёсачку Зелава, што пад Драгічыным. Жыць тады было так цяжка, што давялося развітацца з самым дарагім — з Радзімай і шукаць лепшай долі за акіянам.

Многа нягод перажылі мы на чужыне. Ды і цяпер пахваліцца няма чым. Муж працуе два-тры дні ў тыдзень. Ён ніколі не меў пастаяннай работы.

Усе гэтыя гады я марыла пабываць у родных мясцінах, сустрэцца з маці. Адмаўляючы сабе ў многім, некалькі год адкладвала грошы на дарогу. І толькі сёлета, праз 28 год ажыццявілася мая мары, я прыехала на сваю Радзіму — у вёску Зелава, да сваёй маці Таццяны Сяргееўны Лях. Як тут усё міла і да незнавальнасці нова! Я пакінула старую вёску з маленькімі перакошанымі хацінкамі. Памятаю, у кожнай з іх быў толькі адзін пакой. А што я ўбачыла цяпер! Новую вёску з шырокімі вуліцамі. Дамы вялікія, дабrotныя. У кожным доме трычатыры пакоі і кухня асобна. Замест лучыны ў дахах электрычнае святло. Мае землякі таксама сталі зусім іншымі людзьмі. Усе яны пісьменныя, культурныя, а галоўнае заўсёды вяблыя.

Я ў захапленні ад ўсяго, што тут зроблена. Неяк я вышла за ваколіцу. Думаю, дай нагляджу, ці высокі чарот на балоце, які служыў дахамым матэрыялам для сяна. Але я не ўбачыла ні чарота, ні балот. Там, дзе была дрыгва — калгасныя палі. Старшыня калгаса «Радзіма» Антон Сцяпанавіч Яхімовіч раскажаў, што за апошнія гады ў арцелі асушана і асвоена каля трох тысяч гектараў балот. Разам са старшынёй мы пабывалі ў вёсках Імені, Сукачы, Дзераўной і іншых. Усюды я бачыла многа новага і цікавага. Адным словам, багаты калгас і людзі жывуць у дастатку.

Старшыня калгаса, паказваючы свінаферму, сказаў мне: «Тут працуе наша знатная свінарка, дэпутат Вярхоўнага Савета СССР Валянціна Міхальчук». Я вельмі здзівілася, што проста свінарка, мая зямлячка, з'яўляецца членам Урада ўсёй краіны.

Я вельмі шчаслівая, што наведала маю Радзіму. Аб вялікіх поспехах, дасягнутых у Савецкім Саюзе і ў нашых родных мясцінах, я буду расказваць сваякам і знаёмым, якія жывуць у Канадзе. Гапаруса сваёй Радзімай.

Фёкла ТАТАРЧУК.
Канада.

Нашы вёскі і гарады

Шырока разгарнулася будаўніцтва калійнага камбіната ў Салігорску. НА ЗДЫМКАХ: 1. На прамысловай плячоўцы камбіната. 2. Газарэзчык Валянцін Станкевіч на пусковым аб'екце першай чаргі Салігорскага калійнага камбіната — узбагачальнай фабрыкі.

КРЫНІЦЫ СІЛЫ

Трэба перажыць былое, быць сведкай сённяшняга, каб зразумець тая змены, што адбыліся за гады Савецкай улады на абшарах Палесся, па заслугах ацаніць той крок уперад, які зрабіў гэты край, яго людзі.

Раскажу каратка толькі аб зменах у калгасах Столінскага раёна. За апошні час тут асушылі 4200 гектараў балот, з якіх ужо асвоены і даюць ураджай больш 3680 гектараў. Зараз ідзе асаваенне Марочнага балота. За лік яго значна пашыраць свае ворныя землі калгасы «Першае мая», «XXII парт'езд», імя Калініна, «Зара» і іншыя.

Звыш 1200 гектараў новых зямель увайшло за апошнія гады ў севазварот у калгасе «Запаветы Леніна». А яшчэ некалькі гадоў назад у гэтай гаспадарцы было ўсяго 500 гектараў ворнай зямлі. Нэ дзіўна, што ў калгасе было мала жывёлы.

Зусім інакш абстаецца справа цяпер. Ужо ў мінулым годзе ў арцелі з кожнага гектара сабралі на круг па 12,6 цэнтнера збожжа, а сёлета яшчэ больш. Або вытворчасць мяса. У 1953 годзе яна складала 21 тону, а сёлета — 120 тон! Больш чым у пяць разоў павялічылася і вытворчасць малака. Узраслі грашовыя прыбыткі гаспадаркі і, безумоўна, прыбыткі калгаснікаў. Асваенне забалочаных земляў дэзволіла калгасу спецыялізавацца на адкорме жывёлы і разведзенні вадаплаўнай птушкі. Ужо ў гэтым годзе арцель рэалізавала 12 тон птушынага мяса.

Па шляху ўздыму ўсіх галін гаспадаркі рушылі і іншыя калгасы раёна. На іх палях працуюць цяпер звыш 270 трактараў, сотні камбайнаў і іншай складанай тэхнікі. Усе гаспадаркі электрыфікаваны. У 16 калгасах уведзена грашовая аплата працы. Толькі ў арцелі «Запаветы Леніна» ў апошнія гады пабудаваны два клубы, адзін з іх дзвухпавярховы, дзве дзіцячыя ясляў, некалькі лазняў. Калгасніцы атрымліваюць аплачаныя водпускі па цяжарнасці, па часовай непрацаздольнасці. Састарэлым прызначаны пенсіі. Арцель дапамагае калгаснікам будаваць уласныя дамы. Толькі ў сакавіку-красавіку на гэтыя мэты затрачана 1100 рублёў. Клапоціцца калгас і аб дзецях, аб іх здароўі. Летам у маляўнічай мясцовасці працаваў лагер, дзе адпачывалі дзеці хлебарабаў.

Асаблівай павагай ка-

рыстаюцца ў раёне тыя, хто сваёй стараннай працай панажае грамадскае багацце, укараняе новае. Майстрам «палескага шоўку» лічыцца звенявая па льну Ганна Фёдараўна Гляд з калгаса «Сцяг камунізма». Ужо некалькі год запар яна вырошчвае высокія ўраджай. За гэта яе абралі дэпутатам Вярхоўнага Савета БССР. Добра вядома на Століншчыне і імя свінара калгаса імя Леніна Мікалая Зачука.

Узбуйненне калгасаў, прыход на сяло лепшых працаўнікоў прамысловасці для ўмацавання калгасных кадраў, уяўдзенне новага парадку планавання, павышэнне закупачных цен і многія іншыя мерапрыемствы далі прастор ініцыятыве сельскіх працаўнікоў, забяспечылі буйны рост усіх гаспадарак, палепшылі дабрабыт і культуру калгаснікаў.

Г. БЯЛКЕВІЧ.

У ПАЧАТКУ ШЛЯХУ БЫЛО ЛЕНІНА

У гісторыі другой сусветнай вайны нялёгка знайсці назву беларускага пасёлка Леніна. Не тут вырашаўся лёс франтоў, не было тут і асабліва ўпартых баёў. Аднак адзін бой назаўсёды ўпісаны ў ганаровую старонку гісторыі народнага Войска Польскага.

На досвітку 12 кастрычніка 1943 года пад Леніна раздаліся каманды: па-руску «Агонь!», па-польску «Огонь!», «Наперад!» і «Напшуд!». Разам пайшлі ў наступленне салдаты з чырвонымі зоркамі і іх таварышы з белым арлом на шапках.

Нямнога было шапак з арламі. Усяго толькі адна дывізія, сфарміраваная на савецкай зямлі, навучаная і забяспечаная савецкімі сябрамі. Але ўвайшоўшая пад Леніна ў склад 33-й арміі Заходняга фронту першая польская дывізія, якая насяла імя Тадэуша Касцюшкі, была дваццаць год назад адначасова сімвалам і доказам правільна выбранага шляху, які веў да Народнай Польшчы.

Выбралі гэты шлях польскія камуністы, якія знайшлі на савецкай зямлі прытулак у гады фашысцкага нашэсця. Яны выбралі гэты напрамак, ведаючы, што ў братнім саюзе з Савецкай

Арміяй, у дружбе з вялікай Краінай Савецкай можа будзе не толькі выгнаць гітлераўскіх акупантаў, але таксама і забяспечыць вызваленай радзіме дапамогу ў будаўніцтве сацыялістычнай Польшчы.

Салдаты - «касцюшкаўцы», якія дваццаць год назад пайшлі пад Леніна ў атаку, заўсёды ўспамінаюць гэтыя баі, нібы гэта было ўсяго толькі ўчора. Яны памятаюць нават самыя дробныя дэталі, прозвішчы таварышаў, якія змагаліся побач. З павагай называюць яны прозвішчы тых, хто загінуў у баях, і тых, асабліва адважных, якім, як тэлефаністы Анелі Кшывань, было прысвоена званне Героя Савецкага Саюза.

«Касцюшкаўцы» сутыкнуліся з адборнымі атрадамі вермахта і СС, якія толькі што прыбылі на фронт. Калі гітлераўцы зразумелі, што маюць справу з пал'якамі, з салдатамі краіны, якая згодна з іх злочынным планам раз і назаўсёды павінна была знікнуць з карты Еўропы, яны ў прыступе шаленства выклікалі дадатковае падмацаванне. З іншых участкаў фронту былі перакінуты эскадрылі бамбардзіроўшчыкаў, каб у першай жа бітве знішчыць дывізію. Але на гэты раз не паўтарылася трагедыя бездапаможнай барацьбы з ворагам, якая адбылася ў верасні 1939 года. Бо польская дывізія змагалася не адна. Плячом да пляча, локцям да локця з польскімі салдатамі

ішлі вопытныя савецкія салдаты, якія мелі за плячыма не адну перамоганосную бітву. Былі савецкія «кацюшы», былі самалёты з чырвонымі зоркамі. Задача, пастаўленая перад польскай дывізіяй, была выканана.

Гэта задача, невялікая ў маштабах фронту, не вырашала лёсу вайны. Але ў гэтым баі, які працягваўся 12 і 13 кастрычніка 1943 года на тэрыторыі Савецкай Беларусі, словы ператварыліся ў дзеянне, мары — у сапраўднасць. Фактам стала агульная барацьба, непарыўнае брацтва па зброі, асвятчанае сумесна пралітай крывёю.

Пазней былі баі больш значныя, больш важныя для гісторыі вайны. Дывізія Касцюшкі вырасла ў корпус, а затым у 1-ю армію. Пазней былі агульныя баі, якія вялі савецкія салдаты, напрыклад, за Варшаву, за Прыморскі вал, за Калобжаг, Дрэздэн і Прагу. «Касцюшкаўцы» прымалі таксама ўдзел і ў баях за Берлін. Але ў пачатку шляху было Леніна...

Важныя не толькі ўспаміны. Народжаная ў агульнай барацьбе польска-савецкая дружба мацнее і паглыбляецца з кожным днём. Доказ гэтаму — супрацоўніцтва ва ўсіх галінах жыцця, якое паглыбляецца. Для нас, воінаў Польскай Народнай Рэспублікі, брацтва па зброі, сцэнтаванае пад Леніна, і цяпер азначае агульную барацьбу.

Паслядоўныя намаганні Савецкага Саюза, Польскай Народнай Рэспублікі і іншых сацыялістычных дзяржаў у вырашэнні асноўных міжнародных праблем, у справе ўсеагульнага і поўнага раззбраення ўжо далі свае першыя добрыя вынікі. Але рэваншысцкія настроі з боку мілітарыстаў Федэратыўнай Рэспублікі Германіі, накіраваныя супраць граніц Польскай Народнай Рэспублікі на Одэры і Нейсе, прымушаюць нас быць пільнымі.

Польшча, як і ўсе сацыялістычныя дзяржавы, асабліва зацікаўлена ў вырашэнні набаўшага заходнегерманскага пытання. Трэба як мага хутчэй ліквідаваць гэты ачаг правакацый, а лепшым шляхам да гэтай мэты з'яўляецца ператварэнне Заходняга Берліна ў вольны, нейтральны, дэмілітарызаваны горад і заключэнне мірнага дагавору з абедзвюма германскімі дзяржавамі. Мы за мірнае вырашэнне ўсіх наспеўшых міжнародных праблем. Салдат Народнай Польшчы ніколі не быў і не будзе захопнікам. Але ён гатовы і заўсёды будзе гатовы стаць на абарону граніц сваёй радзімы, сваёй дзяржавы, якая будзе сацыялізм, і ўсёй сям'і братніх народаў.

Генерал брыгады
Войска Польскага
Ян ВІДЭРКОЎСКІ.

«ТРАВІЯТА» НА САМАДЗЕЙНАЙ СЦЭНЕ

Нядаўна ў Маскву былі запрошаны лепшыя калектывы мастацкай самадзейнасці Беларусі. У сталіцы нашай Радзімы яны далі рад канцэртаў. За добрае выкананне майстэрства і імагінатыву выступлення на Выстаўцы дасягненняў народнай гаспадаркі ўзнагароджаны дыпламамі і медалямі народны ансамбль танца палатца культуры Мінскага трактарнага завода, народная капэла Брэсцкага дома культуры чыгуначнікаў, хор Рэчыцкага фанера-мэблевага камбіната, харавая капэла Мінскага палатца культуры прафсаюзаў.

Актыўны ўдзел у гуртках мастацкай самадзейнасці прымае цяпер звыш 367 тысяч рабочых, інжынерна-тэхнічных работнікаў і служачых. Яны далі за апошнія два гады больш чым 48 тысяч канцэртаў. Значна расшырыўся і ўзбагаціўся іх рэпертуар. «Травіята» Дж. Вердзі паставіла оперныя студыя палатца культуры Беларуска-профа.

«ВЫ — МАЕ НАЙЛЕПШЫЯ СЯБРЫ...»

Хачу падзякаваць усім маім сябрам за іх дабрату і ўвагу да мяне ў час знаходжання ў піянерскім лагерах. З Беларусі я прывёз многа падарункаў. Імі падзяліўся з маленькімі брацікам, які таксама быў вельмі рады. Да гэтага часу ўспамінаю прагулкі па Мінску, экскурсіі ў музеі, калгас.

Мне вельмі падабалася дзяджурчыць у сталовай, калі на мяне апраналі белыя фартушкі і я з горнамі ў руках клікаў дзядзю на абед. Мне было вельмі хораша, мяне ўсе любілі, зацёй на абед. Мне было вельмі хораша, мяне ўсе любілі, зацёй на абед. Мне было вельмі хораша, мяне ўсе любілі, зацёй на абед. Мне было вельмі хораша, мяне ўсе любілі, зацёй на абед.

Развітвацца было цяжка. Праводзілі нас з кветкамі і песнямі ўсім лагерам. Зараз я перапівваюся з сябрамі з Беларусі, раскажваю ў школе ўсім рэбятам, што няма на свеце другой такой шчаслівай краіны, як Савецкі Саюз.

Усіх вас абдымаю моцна, моцна. Вы — мае самыя найлепшыя сябры. Вас я ніколі не забуду!

Серж КАПМОК.

Бельгія.

Свіслач.

Фотаэціюд А. АГАФОНАВА.

чанка заканчваюць рабочае праектаванне будучага электроаграда. Пачала прыбываць тэхніка. З усіх бакоў краіны на будоўлю прыязджаюць людзі. Распачалося будаўніцтва чыгуны і шасейнай дарогі да Бярозы.

...Жнівень 1958 года. Закладзены фундаменты першых двух жылых дамоў. Пачаліся работы на будаўнічай пляцоўцы.

...Восень 1960 года. Зроблена многае. На возеры Белым дзень і ноч працуюць два земснарады, якія паглыбляюць дно. Адсюль да прамысловай пляцоўкі працягнулі першыя два закрытыя каналы. Зманціраван звышмагутны жэвавы кран.

...Ноч з 28 на 29 снежня 1961 года. Начальнік электрацэха Рыгор Балабосаў уключае першы генератар. У журнале фіксуецца час: адна гадзіна 48 мінут. Першы прамысловы ток Бярозаўскай электрастанцыі пайшоў у гарады і вёскі Беларусі.

...Студзень 1962 года. Поўным ходам ідуць работы па завядзенню другога корпуса станцыі.

...Люты 1962 года. Пачаўся мантаж будынка галоўнага корпуса, катлоў, першага турбагенератара.

...Верасень 1962 года. Уступіў у дзеянне другі турбагенератар.

...Жнівень 1963 года. Пущан трэці блок электрастанцыі. Новыя хвалі электрычнага току набеглі на заводы і фабры-

кі, у калгасы і саўтасы, прывялі ў рух тысячы электраматараў.

І гэта ўсяго за чатыры гады.

Я часта бываю ў Белаазёрску. І заўсёды, калі прыязджаю сюды зноў, бачу, як змяняюцца гэтыя мясціны, як змяняюцца новыя гмахі будынкаў, бачу, як растуць яго будаўнікі. Добрая слава ідзе тут пра калектыву гідратэхнічнага ўчастка, які ўзначальвае інжынер Яўген Селівончык. Нарadzіўся Яўген непадалёку ад гэтых мясцін. Пасля заканчэння Беларускага політэхнічнага інстытута працаваў на будаўніцтве Куйбышаўскай электрастанцыі. Адтуль прыехаў сюды, на Бярозаўскую. Спачатку быў прапарам, а потым начальнікам участка. На будоўлі аднаго з жылых дамоў працуе брыгада Міхаіла Сярмяжкі. Цяпер яна заканчвае перакрыццё трэцяга паверха. Страла жэвавага крана падае сюды жалезабетонныя пліты вагой у некалькі тон кожная. Верхалаз Мікалай Карповіч накіроўвае іх у патрэбнае месца. Укладзі пліту ў перакрыццё Мікалаю дапамагае Анатоль Карпаў. Сам ён тутэйшы. Пасля дэмабілізацыі з ваенна-марскога флоту таксама прыхоў на будоўлю. Брыгада Міхаіла Сярмяжкі стала для яго працоўнай школай.

У гэтай брыгадзе — 25 чалавек, у асноўным моладзь. На іншых новабудоўлях паспелі працаваць толькі Міхаіл Сярмяжка ды Мікалай Карповіч. Нежэа ды Мікалай Карповіч — разлучныя сябры прыехалі сю-

ды пасля заканчэння будаўніцтва Смалявіцкай электрастанцыі. Яны — муляры высокага класа. І тут яны ўжо навучылі сваёй прафесіі некалькіх мясцовых хлопцаў. З іх і стварыўся асноўны касцяк брыгады, на якую тут сёння раўняюцца ўсе.

А гэтага каржакаватага чалавека з сур'ёзным позіркам ведае ўся будоўля. Яго партрэт вісіць у Белаазёрскім палацы культуры. Прозвішча яго Задруцкі. Ён машыніст самаходнага 50-тоннага крана. Задруцкі ўдзельнічаў ужо ў будаўніцтве такіх буйных беларускіх электрастанцый, як Смалявіцкая і Васілевіцкая. Пасля заканчэння апошняй яму прапанавалі застацца, давалі добрую пасаду. Але тут пачалося будаўніцтва Бярозаўскай ДРЭС. І ён прыехаў сюды.

З Задруцкім мы знаёмы ўжо шмат гадоў.

— Што новага, пытаецца? — Гаворыць ён. — А вось робім фундамент пад чарговы блок. Пад чацвёрты, — падкрэслівае ён. — А, здаецца, зусім нядаўна я тут узвышша зразаў. Памятаю, надыходзіць аднойчы да крана нейкі стары і кліча мяне да сябе. Выкурылі мы з ім па цыгарцы, потым ён і кажа:

«На гэтым самым месцы, сыноч, дзе ты працуеш, раней мая палоска была». Мне здалася, што ў голасе старога прамільнула горыч. Я і кажу яму: «Не бядуі, дзядуля, гэта ж станцыя будзе таксама і твая, і свято. што яна вырабляе, — тваё». «Што ты, сынку, я не бядую. Проста гора былое мужыцкае ўспамінаю. Колькі поту на гэтай зямельцы праліў. А ўсё было дарэмна». А потым далаў: «Сын жа мой таксама на будоўлі працуе. Бухга Іван яго завуць...»

Задруцкі ўзабраўся ў кабінку крана, і ўжо праз якую мінуту страла плаўна апусціла на патрэбнае месца бадзю з бетонам...

І такіх людзей тут вельмі многа — шчырых, працавітых.

Рана прачынаецца электроаград. Яшчэ не разышоўся перадранішні змрок, а на вуліцах ужо шмат народу. Будаўнікі, эксплуатацыйнікі сляшуюцца на работу, хатнія гаспадыні — у магазіны, дзеці — у школу. Хоць Белаазёрск яшчэ ў рыштваннях новабудоўляў, але жыць ён паўнакроўным жыццём. Есць тут неабходныя магазіны, бальніца, і нават працуе ўжо філіял Бярозаўскай музычнай школы, у якой вучыцца

многа дзяцей белаазёрцаў. А колькі ў Белаазёрску ўжо жылых дамоў! За чатыры гады здадзена ў эксплуатацыю амаль пяць тысяч кватэр, акрамя некалькіх інтэрнатаў для нежана-тых рабочых.

А як жывуць жыхары гарадка энергетыкаў? Нас запрасіў да сябе Віктар Манастыроў, дзяджурны электрык земснарада. Кватэра з трох пакояў выдатная, з паравым ацяпленнем, газам, гарачай вадой. На аплату кватэры і камунальных паслуг гаспадар выдаткоўвае каля пяці працэнтаў свайго месячнага заробку.

Есць у Белаазёрску і трохпавярховая школа. У ёй вучыцца больш 300 дзяцей. Працуе тут і вчэрняя школа рабочай моладзі, якую наведвае амаль 200 будаўнікоў. Сёлета гэтую школу скончыў і Віктар Манастыроў, а яго жонка, як і многія іншыя, вучыцца заочно ў Маладзечанскім электратэхнічным тэхнікуме.

...Закончаны працоўны дзень. Над прычылым гарадком павольна пльывуць з рэпрадуктара гукі музыкі. А ранішай белаазёрцы зноў прыступіць да сваіх спраў — вялікіх, добрых спраў.

Э. ЧЭЧКА.

У ЭЛЕКТРАГРАДЗЕ

Наша бібліятэчка

Кожны год рэдакцыя нашай газеты выдае дадатак — бібліятэчку газеты «Голас Радзімы». Гэта брашуры аб жыцці на Радзіме, аб людзях, якія прыехалі на Бацькаўшчыну, уладкавалі тут свой лёс. Есць сярод брашур і такія, што расказваюць аб беларускіх буржуазных нацыяналістах, аб іх чорных справах і вартай жалю барацьбе за «прэзідэнцкае» крэсла. У гэтым годзе нашы чытачы змогуць пазнаёміцца з наступнымі брашурамі.

«ВОСЕМ ГОД У НАЦЫЯНАЛІСТЫЧНЫМ БАЛОЦЕ»

Аўтар брашуры Браніслаў Курага-Скрага 20 год пражыў у розных краінах за мяжой. Пасля вайны апынуўся ў Англіі, дзе і трапіў у адну з нацыяналістычных арганізацый пад назвай «Згуртаванне беларусаў Вялікай Брытаніі». Аб здрадніцкіх справах членаў гэтай арганізацыі і расказвае Б. Курага-Скрага.

«З ЦЕМРЫ ДА СВЯТЛА»

Так называецца кніжка А. Пётуха і П. Сіліванчыка. Гэта расказ аб гісторыі культурнага развіцця Беларусі за гады Савецкай улады. Новыя інстытуты, універсітэт, Акадэмія навук, школы пабудаваны цяпер у Беларусі. Дзеці сялян і рабочых сталі ўрачамі, настаўнікамі, інжынерамі, артыстамі. Расквітнела беларуская культура, выраслі яе людзі...

«БЛАКІТНАЯ РАЇЦА»

Кніжка беларускага журналіста В. Хліманова «Блакiтная раiца» апавядае аб простых людзях, працаўніках калгасных палёў. У ёй яшчэ раз падкрэсліваецца думка, што ў Савецкай краіне чалавек цэнны за яго працу, за яго душэўныя якасці, а не за тое, якім капіталам ён валодае.

«ГАВОРЫЦЬ МІНСК»

У гэтым зборніку змешчаны артыкулы, нарысы, фельетоны, вершы, якія нашы суйачынікі ўжо мелі магчымасць пачуць у радыёперадачах, што наладжвае Беларускае радыё для землякоў за мяжой. Тут можна знайсці цікавыя апавяданні аб дасягненнях беларускай прамысловасці, аб скарбах беларускіх нетраў, працягаць гутарку аб выхаванні дзяцей, аб жыцці людзей, вярнуўшыхся на Радзіму.

У канцы года выйдзе з друку брашура доктара гістарычных навук Н. Каменскай «ЛЯ ВЫТОКАУ ЗДРАДЫ», якая раскажа аб ганебным шляху беларускіх буржуазных нацыяналістаў.

Традыцыйнымі сталі сустрэчы спартсменаў Гродзеншчыны і Беларускага ваяводства Польскай Народнай Рэспублікі. Нядаўна ў Гродна з візітам у аднаго знаходзілася каманда баскетбалістаў Беларускага клуба «АЗС» (спартыўны саюз студэнтаў). Госці ў двух таварыскіх матчах са зборнай горада пацярпелі паражэнне. НА ЗДЫМКУ: атакуюць гродзенскія баскетбалісты.

Часта я з задавальненнем успамінаю, якія цудоўныя дні правяла ў піянерскіх лагерах Месля і Крыжойцы я ніколі не забуду. Вялікае уражанне на мяне зрабіла таксама сустрэча з дэлегацыяй афрыканцаў і інданезійцаў. Моцная дружба звязала нас з рускімі, беларускімі, англійскімі і нямецкімі дзецьмі.

На ўсё жыццё застанецца ў мяне на плячы чырвоны салішчук, які я атрымала ў падарунак у піянерскім лагерах. Анік ДУДКІНА, Бельгія.

НЕЎВЯДАЛЬНЫ БУКЕТ

Карэспандэнт

«Правды»

І. Новікаў

расказвае:

Цікавым музычным жыццём жыве сталіца Беларусі. Яна мае цудоўны будынак філармоніі, у якім устаноўлены лепшы ў нашай краіне арган. Прыкметна ўзрос культурны ўзровень слухачоў, многія тысячы мінчан навучыліся разумець і цаніць сур'езную музыку.

Філармонія праводзіць і канцэрты-лекцыі на прадпрыемствах, у дзяржаўных і навуковых установах. Шырока пастаўлена прапаганда музыкі ў школах. Школьнікі 50 школ праслухаюць у гэтым годзе 650 канцэртаў-лекцыяў.

Свой дваццаць шосты сезон філармонія адкрыла серыяй абанементаў канцэртаў. Салістам выступіў англійскі піяніст Джон Огдан, лаўрэат маскоўскага Міжнароднага конкурсу імя Чайкоўскага. Горача прынялі мінчане канцэрты з удзелам Эмілія Гілельса і Барыса Гутнікава, вядомых чэшскіх арганістаў Іржы Рэйнбергера і Дагмары Лядловай, а таксама нямецкага арганіста Ганса Кеблера.

Ажывілася творчая дзейнасць кампазітараў. У пачатку канцэртнага сезона з поспехам была выканана Другая сімфонія Я. Глебава. Малады кампазітар закончыў таксама оперу «Твая вясна». Актыўна працягвае сябе і старэйшае пакаленне. Д. Ка-

мінскі напісаў Другі канцэрт для скрыпкі і сімфанічнага аркестра і некалькі песень. А. Багатыроў — канцэрт у трох частках для вяланчэлі з аркестрам, сюіту для беларускага народнага аркестра, баладу для Акадэмічнай капэлы.

Знамянальны сёлетні сезон для Тэатра оперы і балета. У пачатку будучага года ён будзе выступаць у Маскве на сцэне Крамлёўскага Палаца з'ездаў. Зараз калектыў рыхтуе новыя спектаклі «Арыстэя» і «Яснае світанне», удасканалвае старыя пастаноўкі.

Галоўнага рэжысёра Беларускага акадэмічнага тэатра імя Янкі Купала Ю. Шчарбакова мы засталі за чытаннем беларускага перакладу п'есы К. Сіманова «Рускія людзі». Гэта п'еса раскажа гледачам аб бяспрыкладным гераізме савецкага народа ў гады Вялікай Айчыннай вайны. П'есу аб маральным абліччы савецкага маладога чалавека чакае тэатр ад А. Маўзона. Пішуць для тэатра драматычныя творы А. Макаёнак і П. Харкоў. Аднаўляецца пастаноўка «залатога фонду» тэатра — п'есы К. Крапівы «Хто смяецца апошнім».

Есць навіны і ў кінастудыі «Беларусьфільм». Нядаўна вышла на экраны кінакарціна «Трэцяя ракета», пастаўленая па апавесці маладога беларускага празаіка В. Выкава. Закач-

ваюцца здымкі фільма «Масква — Генуя». Рэжысёр В. Бычкоў пазнаёміць гледачоў з кінаказкай «Увага, у горадзе чараўнікі!». Камедыя А. Макаёнака «Лявоніха на арбіце» абышла сцэны многіх тэатраў краіны. Цяпер рэжысёр П. Васілеўскі здымае па гэтай п'есе фільм «Рагаты бастыён». На студыі экранізуецца таксама раман І. Шамякіна «Крыніцы».

БЕЛАРУСКАЯ літаратура, ля вытокаў якой сталі песняры народнага жыцця Янка Купала і Якуб Колас, працягвае сваё паспяховае развіццё. Часопіс «Польмя» друкуе раман І. Шамякіна «Сэрца на далоні». Гэта кніга аб аднаўленні ленинскіх норм жыцця, аб фарміраванні камуністычнай свядомасці. Разгортваючы апошні нумар часопіса «Польмя», звяртаеш увагу на вершы народнага паэта, лаўрэата Ленінскай прэміі Петруся Броўкі з яго кнігі «Трубі, мой бор...». Задорныя, жыццярадасныя, яны пакараюць светлым юнацкім успрыманням жыцця. Зноў парадаваў сваіх чытачоў Максім Танк. Нядаўна вышаў у свет зборнік яго «Лірыкі». Вышаў і раман «Сяродбор» Пліпа Пестрака.

Якія яшчэ кнігі атрымае чытач? Аб гэтым раскажаў загадчык рэдакцыі мастацкай літаратуры Белдзяржвыдата А. Бажко:

Сёлетні год багаты новымі творамі. У нашым рэдакцыйным партфелі — раман Янкі Брыля «Птушкі і гнёзды», дыялогі Аляксандра Адамовіча «Партызаны», кнігі «На парозе будучага» Міколы Лобана і «Засценак Малінаўка» Аркадзя Чарнышэвіча і іншыя.

Навіны культурнага жыцця сталіцы рэспублікі яшчэ не вычарпаны. Пра многае можна тут расказаць. І, вядома, пра майстраву вывучэнчага мастацтва. Беларускае мастацтва хочучь больш поўна і ярка адлюстраваць гераічны наш час, працоўныя подзвігі савецкіх людзей. У майстэрнях мастакоў можна ўбачыць цяпер трыпціх Я. Зайцава «Мая рэспубліка», серыю партрэтаў рабочых трактарнага і аўтамабільнага заводаў Н. Воранава. Рэвалюцыйнай тэматыцы, гераізму савецкага народа прысвяцілі свае творы і іншыя жывапісцы.

Вялікую скульптурную кампазіцыю «Кастрычнік» закончыў В. Козак. Вобраз Маякоўскага ажыў у новай рабоце скульптара А. Анкейчыка. Трэба адзначыць і прысвечаную Ул. І. Леніну серыю малюнкаў М. Бельскага і П. Калініна. На цалінных землях пабываў Б. Тышкевіч. Аб гэтай паездцы расказвае серыя яго графічных лістоў «Цаліна індустрыяльная». Партрэт гераіні беларускага народа Веры Харужай закончыў С. Герус.

Калі над Мінскам успыхваюць вясчэрнія агні, тысячы мінчан спяваюць у тэатры, клубы, філармонію, Письменнікі, кампазітары, мастакі працягваюць работу над новымі творамі. Народу, які будзе камуністам, патрэбна багацце духоўнай культуры. Свой уклад, свой неўвядальны букет у яе скарбніцу ўнесць і беларускія дзеячы літаратуры і мастацтва.

РЕДАКЦЫЙНАЯ КАЛЕГІЯ

НАШ АДРАС

Мінск, Ленінскі праспект, 77, Дом друку. Рэдакцыя газеты «Голас Радзімы».

Я атрымаў вашы кнігі, вялікае вам за іх дзякуй. І яшчэ я мяне просьба да вас. Калі можаце, прыйміце мам дзецям падручнік па географіі. Я вельмі хачу, каб яны ведалі, якія багаціці лягаюць у нетрах зямлі май Радзімы, якія моры, горы і рэкі там ёсць. Я хачу, каб мае дзеці ведалі ўсё пра мой родны край.

Бельгія. І. ЛАБАНОЎСКІ.

ФРГ.

Магазін, які адкрыўся нядаўна ў Мінску на плошчы імя Калініна, называецца «1000 дробязей». У нашай краіне гэта другі магазін з такой назвай: першы пачаў працаваць у Маскве ў мінулым годзе.

Чаму новы магазін атрымаў такую назву? А таму, што заўсёды ў прадмажы тут будзе не менш тысячы назваў розных тавараў. Але...

Дырэктар магазіна Франц МІГДАЛ расказваў: — Тысяча дробязей — гэта толькі назва, рэклама. На самай жа справе ў магазіне пастаянна назваў тавараў у два разы больш, а ў першыя дні работы, напрыклад, у нас было гэтых дробязей амаль пяць тысяч.

Усяго ж у магазіне ў трох буйных секцыях адзінаццаць аддзелаў. У іх — тавары гаспадарчага ўжытку, посуд, рэчы бытавой хіміі, інструментарый, электратавары, фотапрылады і электрамэнтнажны вырабы. Вялікі выбар галантарэйных, парфюмерных і канцелярскіх тавараў, школьна-пісьмовых прылад, турысцкага і паляўнічага рыштунку. Магазіну ўдзячны і маленькія наведвальнікі: для іх тут таксама адведзены куточак казачна-лялечнага свету. Карацей кажучы, у магазіне ёсць усё, што можа спатрэбіцца пакупніку.

Новы магазін — адзін з самых буйных у беларускай сталіцы. Гандлёвая зала яго займае больш за 700 квадратных метраў. Для работы ў магазіне прыйшла моладзь, якая закончыла гандлёвыя тэхнікумы і школы. Калектыў — у магазіне 50 прадаўцоў — распрацоўвае новыя формы гандлю: свабодны доступ і выбар тавараў.

АРДЭНАНОСЦЫ АДНАГО КАЛГАСА

Вёска Пятроўшчына — цэнтр вядомага на Віцебшчыне калгаса «Перамога». На палях гэтай арцелі вырошчваюцца штогод высокія ўраджай збожжавых і тэхнічных культур, фермы поўныя скаціны. Усё гэта багацце стварылі людзі — былыя батракі памешчыка Корсана. Іх праца высокая ацэнена.

Вось сям'я Міхаіла Міхаілавіча Мацюшонка. Яго гродзі ўпрыгожвае Залатая зорка Героя Сацыялістычнай Працы і медаль «За працоўную доблесць». Яго жонка перадавала даярня раёна Яніна Адольфаўна ўзнагароджана ордэнам Леніна, некалькімі залатымі і сярэбранымі медалямі Усесаюзнай выстаўкі дасягненняў народнай гаспадаркі.

Па суседству з Міхаілам Мацюшонкам жыве яго аднафамілец Мечыслаў Паўлавіч Мацюшонак. За сваю добрасумленную працу ён ўзнагароджаны ордэнам Леніна, медалем «За працоўную адзнаку» і выставачнымі медалямі.

У гэтым калгасе два Героі Сацыялістычнай Працы, 14 чалавек ўзнагароджаны ордэнамі, медалямі «За працоўную доблесць» і «За працоўную адзнаку» 24 чалавекі, выставачнымі залатымі, сярэбранымі і бронзавымі медалямі — 56 калгаснікаў.

РАДЫЁ

для ЗАХОДНЯЯ ЕУРОПЫ

Слухайце штодзённа нашы радыёперадачы па сярэднеўрапейскаму часу: ад 7 да 8 гадзін, ад 15 да 16, ад 17 да 20 і ад 21 да 22 гадзін у дыяпазоне наступных кароткіх хваляў: 16, 19, 31, 41 метр, а таксама на сярэдніх хвалях 216,6 і 375 метраў.

НА БЕЛАРУСКАЙ МОВЕ — на гэтых жа хвалях па суботах ад 7 гадзін 30 минут да 8 гадзін і ад 19 гадзін 30 минут да 20 гадзін па сярэднеўрапейскаму часу.

Апрача таго, штодзённа на кароткіх хвалях 30,61 і 50,51

метра ад 22 гадзін 30 минут да 23 гадзін 30 минут па сярэднеўрапейскаму часу.

ДЛЯ ЗША, КАНАДЫ І КРАІН ЛАЦІНСКАЙ АМЕРЫКІ

Слухайце штодзённа нашы радыёперадачы па нью-йоркскому часу ад 18 гадзін 30 минут да 20 гадзін 30 минут у дыяпазоне наступных кароткіх хваляў: 19, 25, 31 і 41 метр, а таксама на сярэдніх хвалях 216,6 метраў.

НА БЕЛАРУСКАЙ МОВЕ — на гэтых жа хвалях кожную суботу ад 19 гадзін да 19 гадзін 30 минут па нью-йоркскому часу.